

Sygn. akt VIII W 264/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu, VIII Wydział Karny w składzie:

Sędzia **SSR Paweł Marcinkiewicz**

Protokolant st.sekr.sądowy Honorata Niedbała

W obecności oskarżyciela – Jessiki Bożejewicz

po rozpoznaniu dnia 22 maja 2019 r. i 7 czerwca 2019 r.

sprawy:

P. C. (1) s. S. i K. z domu K.

ur. (...) w T.

obwinionemu o to, że:

w dniu 2 sierpnia 2018 roku około godziny 10:30 w m-ci R. gm. L. kierując n/n pojazdem ciężarowym z naczepą (...) o nr rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku B-18 – zakaz wjazdu pojazdów o masie całkowitej przekraczającej 8 ton

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw

ORZEKA:

I. Obwinionego **P. C. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 zł (stu złotych);

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków poniesionych w sprawie.

UZASADNIENIE

W dniu 2 sierpnia 2018 r. około godziny 10:30 P. C. (1) kierując pojazdem ciężarowym z naczepą (...) nr rej. (...) w miejscowości R. nie zastosował się do znaku pionowego B-18 – zakaz wjazdu pojazdów o masie całkowitej pow. 8 ton. Właścicielem pojazdu był ojciec P. C. (1) S. C.. J. P., właściciel posesji oznaczonej nr (...) znajdującej się w R., przy drodze, którą poruszał się pojazd kierowany przez P. C. (1), a który zamieszkuje w R. w domu pod numerem (...), zawiadomił o wykroczeniu Komisariat Policji w D.. J. P. przeszkadzał m.in. hałas samochodu ciężarowego. Do lipca 2018 r. pod znakiem pionowym B-18 umieszczony był dodatkowy znak – tabliczka o treści „Nie dotyczy mieszkańców”. Tabliczka została zdemontowana w ostatnich dniach lipca 2018 r.

(dowody:

- protokół przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu k. 1,

- zeznania świadka J. P. k. 37,

- zeznania świadka S. C. k. 37v- 38,
- zdjęcia k. 31 – 34,
- pismo Zarządu (...)w (...) z załącznikami k. 42 – 56)

P. C. (1) był wielokrotnie karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, w okresie od 22 lipca 2016 r. trzykrotnie mandatami za wykroczenia z art. 86 § 1 kw, art. 92a kw w zw. z art. 97 kw i z art. 97 kw. Obwiniony jest zatrudniony jako kierowca i osiąga dochód około 1.500 zł. Ma na utrzymaniu żonę i dziecko.

(dowód:

Notatka urzędowa k. 11)\

Obwinionemu zarzucono we wniosku o ukaranie to, że w dniu 2 sierpnia 2018 roku około godziny 10:30 w m-ci R. gm. L. kierując n/n pojazdem ciężarowym z naczepą (...) o nr rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku B-18 – zakaz wjazdu pojazdów o masie całkowitej przekraczającej 8 ton tj. popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania wyjaśniającego odmówił złożenia wyjaśnień (protokół k. 8-9 akt) Na rozprawie wyjaśnił, że nie pamięta, czy to on kierował pojazdem. Tym pojazdem jeździ jeszcze 2-3 innych kierowców. Obwiniony wyjaśnił, że mieszka przy drodze, którą jechał. Na przełomie lipca i sierpnia 2018 r. zdjęto spod znaku B-18 tabliczkę „Nie dotyczy mieszkańców”. Obwiniony wyjaśnił, że do jego miejsca zamieszkania był możliwy dojazd inną drogą, ale utrudniony. Droga ta jest wąska a nadto trudny jest wyjazd z bramy w tę drogę (wyjaśnienia k. 36v). Na rozprawie w dniu 7 czerwca 2019 r. obrońca obwinionego wskazywał, że w miejscowości obwinionego odbyło się zebranie i ustalono, że tabliczka o treści „Nie dotyczy mieszkańców” zostanie ponownie umieszczona pod znakami B-18.

Fakt, że obwiniony w dniu 2 sierpnia 2018 r. kierował pojazdem ciężarowym z naruszeniem zakazu wynikającego ze znaku pionowego B-18 wynikał jednoznacznie z zeznań świadka, właściciela pojazdu a zarazem ojca obwinionego S. C. (k. 7 i k. 38) oraz zeznań świadka J. P., który zeznał, że widział za kierownicą pojazdu obwinionego z odległości kilku metrów i wykonał zdjęcia pojazdu, który zaparkowany był na odcinku drogi, na którym obowiązywał znak B-18 (k. 37 i k. 31 – 34). Sprawstwo P. C. (2) nie budziło zatem najmniejszych wątpliwości Sądu. Nie budziło wątpliwości Sądu to, że obwiniony w dniu 2 sierpnia 2018 r. był świadom sposobu oznakowania drogi, przy której mieszkał i którą poruszał się na co dzień. Z informacji Zarządu (...)w (...)wynikało jednoznacznie, że w dniu 2 sierpnia 2018 r. pod znakiem B-18 nie było tabliczki, która wyłączała z jej stosowania mieszkańców posesji. Masa pojazdu przekraczająca 8 ton nie była sporna. W istocie obrona obwinionego koncentrowała się na umniejszeniu jego winy i społecznej szkodliwości czynu. Świadek S. C. sugerował, że problem wynika z konfliktu sąsiedzkiego z J. P.. Twierdził, że dojazd do posesji jego i syna drugą drogą dojazdową jest trudny. Twierdził również, że przejazd samochodu ciężarowego drogą, na której obowiązuje znak B-18 odbywa się tylko dwa razy w tygodniu (zeznania k. 38).

Dokumenty zaliczone w poczet materiału dowodowego nie były przez strony kwestionowane i Sąd również nie znalazł podstaw do odmówienia im waloru autentyczności i poświadczania okoliczności w nich opisanych.

W myśl art. 92 § 1 kw kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu to, że w dniu 2 sierpnia 2018 r. P. C. (1) kierując samochodem ciężarowym na drodze do swojej posesji nie zastosował się do znaku pionowego B-18 – zakaz wjazdu pojazdów o masie całkowitej przekraczającej 8 ton, mając świadomość obowiązywania go takiego zakazu. Obwiniony świadomie złamał zakaz wyrażony pionowym znakiem drogowym, usprawiedliwiając się trudnością dojazdu do posesji inną drogą i faktem, że wcześniej obowiązywanie zakazu wyłączała dodatkowa tabliczka o treści „nie dotyczy mieszkańców”. Uczestnicy ruchu drogowego, użytkownicy dróg są zobowiązani do bezwzględnego stosowania się do

obowiązujących przepisów, w tym wyrażonych znakami drogowymi umieszczanymi przez podmioty uprawnione do organizowania ruchu drogowego. Obwiniony był zobowiązany do stosowania się do umieszczonego przez zarządcę dróg Zarząd (...) w (...)znaku pionowego. Nie stosując się do znaku drogowego musiał liczyć się z konsekwencjami popełnionego wykroczenia. Całkowicie niedopuszczalna jest sytuacja, w której użytkownik drogi nie stosuje się do legalnego oznakowania, co tłumaczy swoimi poza prawnymi argumentami. Takie zachowania prowadzą do chaosu, dezorganizacji ruchu drogowego, mogą stwarzać niebezpieczeństwo i powodować różnego rodzaju szkody. Kierowca pojazdu jest zobowiązany bezwarunkowo stosować się do oznakowania dróg tak długo, jak długo ono obowiązuje i niezadowolenie ze sposobu oznakowania drogi absolutnie nie może uzasadniać samowoli. Taka samowola już sama w sobie jest społecznie szkodliwa w stopniu uzasadniającym ukaranie za wykroczenie. Bez znaczenia dla ustalenia sprawstwa i winy obwinionego było to, czy aktualnie doszło zmiany znaków pionowych w miejscowości R.. Czyn obwinionego wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Obwiniony był wcześniej karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji. Biorąc pod uwagę świadome złamanie przez ukaranego przepisów oraz poprzednią karalność za wykroczenia, społeczna szkodliwość czynu obwinionego nie mogła być oceniona jako znikoma. Te same okoliczności zadecydowały o wymiarze kary, którą Sąd wymierzył obwinionemu. W ocenie Sądu realną dotkliwość dla obwinionego będzie stanowiła kara grzywny w kwocie 100 zł. Ustalając wymiar kary Sąd wziął pod uwagę warunki osobiste i majątkowe obwinionego, a w szczególności dochód w kwocie 1.500 zł. Jednocześnie Sąd uznał, że wymierzona grzywna mieści się w możliwościach finansowych obwinionego. W ocenie Sądu kara wymierzona obwinionego jest adekwatna do stopnia winy obwinionego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec obwinionego celów zapobiegawczych a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze sytuację materialną obwinionego Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 30 zł tytułem opłaty sądowej oraz obciążył go wydatkami w łącznej kwocie 120 zł. Zgodnie z art. 119 i 118 kpk Sąd w razie skazania obwinionego, zasądza opłatę na rzecz Skarbu Państwa oraz zryczałtowane wydatki i należności m.in. biegłych wyznaczonych do wydania opinii. Wysokość opłat określona jest w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Zgodnie z art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 ust. 2 cytowanej ustawy skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10%, nie mniej jednak niż 30 zł. W myśl § 2 i § 3 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) wydatki za postępowanie zwyczajne wynoszą 100 zł a wysokość zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia wynosi od jednego obwinionego lub oskarżyciela posiłkowego 20 złotych. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę sytuację materialną obwinionego będzie on w stanie ponieść zasądzone koszty.